

den. Men den korte Tjenestetid forekommer mig dog, at være lang nok til at bibringe Solkene Disciplin paa en forstandig og rigtig Maade, naar man da ikke ved Disciplin forstaar en, altfor smaalig Udførelse af de Pligter, som ikke behøve at udføres saaledes. Disciplinen er jo kun en rigtig, almindelig Anerkjendelse af Pligternes Udførelse og er uundværlig i Militæretaten. Dette er Disciplin, men jeg tror ikke, at man behøver at indpode den ved disse strenge Straffemidler. Deri er det, at Opgaven for de Kommanderende ligger; de skulde bibringe Mandskabet, deres Underordnede, et saadant Begreb om Disciplin, at disse næsten kun behøve at gjøres opmærksomme derpaa, for at det kan have sin Virkning. Men skal Disciplinen blive til en Bane, saa skal der lang Tid til, og det er jo dette, man ofte ønsker. Det er saa let, saa snart man har de skarpe Straffe og strax kan erebære dem paa Bedkommende, da at opretholde det, man kalder Disciplin; men jeg tror ikke, at denne Disciplin er af Varighed, og jeg mener, at den Bestraffelse fra de høiere Kommanderendes Side for at virkeliggjøre Disciplinen ved at tydeliggjøre Nødvendigheden af den og de skadelige Følger, af, at den ikke er tilstede, ikke vil behøve mange Aar, ja ikke en Gang mange Maanedes til at bære Frugt. Vor Hær vil sikkert ikke søle sig brøstholden med Hensyn til Disciplin, om dens Indøvelse end maa foregaa i noget kortere Tid end hos andre Landes Hære. Heller ikke tror jeg, at de Momenter, hvor vor Hær er traadt Fienden imøde, have givet Anledning til at dable den paa Grund af Mangel paa Disciplin i Sammenligning med andre Hære. Jeg kan derfor ikke andet end ønske, at Forslaget til Afskaffelse af disse Straffe maa vinde det høje Things Beskæft; jeg er i det Mindste saa selvstændig overbevist om Overflødigheden af dem, at jeg ikke vilde betænke mig paa, hvis jeg var i en saadan Stilling, at undvære en saadan Art Disciplin, der skulde opretholdes ved de Straffe, her ere tilsigtede.

Krigs- og Marineministeren:

Jeg beklager den Udtalelse, hvormed det ærede Medlem troede at maaatte slutte, nemlig at tilraade Thinget at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 33. Det ærede Medlem var saa velvillig mod mig at udtale, at han ikke tvivlede paa, at saalænge jeg var Krigsminister, vilde de Instruktioner, der udfærdiges om Anvendelsen af den staaende Arrest, blive givne i en human Aånd, men at han ingen Sikkerhed havde for, at en kommende Krigsminister vilde følge det samme Spor, og at Jurisdiktionscheferne vilde følge Instruktionerne i en lige saa human Aånd som den, hvori de bleve givne. Derfor det ærede Medlem virkelig tror paa Sandheden af, hvad han udtalte, at Tidens Aånd har dømt den Slags Straffe, saa mener jeg ogsaa, at han maa forudsætte, at ingen Krigsminister og ingen Jurisdiktionschef vil blive uberørt af denne Tidens Aånd, men at han vil sørge for at Straffebestemmelsen, selv om den staar i Loven, kun vil blive bragt til Anvendelse paa en human og billig Maade. For mig staar det som en Nødvendighed at forlange denne Straf bibeholdt i Loven, men ingenlunde fordi jeg tror, at den vil finde hyppig Anvendelse, og jeg haaber, at den Tid maa komme, da det vil vise sig, at man uden Betænkelighed kan give Slip paa Straffen, og da vil det være meget let at lade den gaa ud af Straffeloven. — Jeg tillod mig at begjære Ordet, fordi jeg før hovedsagelig havde min Opmærksomhed henvendt paa det vigtigste Punkt, der er under Forhandling, nemlig Vædringsforslagene under Nr. 31—33, og glemte, at de Vædringsforslag, som ere stillede under Nr. 2—6, ogsaa ere under Forhandling. Jeg skal med Hensyn til disse Vædringsforslag ganske kort udtale, at jeg i Et og Alt kan slutte mig til dem.

Formanden: Maaſte bør jeg henlede Opmærksomheden paa, at Vædringsforslaget under Nr. 29 ogsaa er under Forhandling;